

[Annelise Gottfredsen]

er der ikke hjemmel for at pålægge bestyrelsen personligt ansvar for den af bladet fulgte redaktionelle linje, uagtet den skulle borge for bladet«.

Men vi er som sagt tvivlende over for, om dette lovforslag kan gennemføres, når man rent praktisk samtidig skal tage vare på hensynet til ytringsfriheden.

Ebba Strange (SF):

Der er efterhånden sagt mange ting i denne debat. Det er meget svært på dette tidspunkt at tilføre debatten noget nyt. Jeg skal sige, at vi da naturligvis også fra socialistisk folkepartis side nogle gange synes, at såvel dagspressen som ugepressen overskrider grænserne for, hvad der er rimeligt, når det drejer sig om privatliv, måske ikke mindst over for folk, der er dårligt stillet her i samfundet. Det er nok det, der slår mig mest i hvert fald. Det interesserer mig ikke så meget, om de offentlige personer bliver hængt ud. De er jo tit selv interesseret i, som hr. Jimmy Stahr også var inde på, at blive brugt, fordi det dér kan være svært at skelne imellem, hvad der er privatliv, og hvad der er offentlig fremtræden.

Vi tror imidlertid slet ikke på dette lovforslag. Vi mener, at vi har muligheder for i vores straffelov, som det også er blevet sagt, at komme den slags ting til livs. Vi ved også godt, at det kan være svært at rejse en sag, når man selv privat er involveret i den, men vi tror ikke, at dette forslag er nogen løsning, og derfor må vi afvise det fra socialistisk folkepartis side.

Freddy Madsen (DKP):

Med den venlighed, der altid præger vores forhold til kristeligt folkeparti, kan jeg sige, at vi udmærket forstår den gode hensigt i dette forslag, og i modsætning til regeringspartierne bastante fremhævelse af, at det såmænd bare er folk selv, der er ude om det, når de kommer i pressen, har vi altså et mere nuanceret syn på den sag og mener, at der faktisk er en række vildskud på dette område.

Jeg synes, at hr. Jimmy Stahr gjorde det meget bastant, da han sagde, at det var noget, folk selv ville. Jeg ved ikke, om det var Orla Møller, han sigtede til. Jeg ved ikke, om regeringspartierne sigtede til, at det var en

grov uforsømmethed, da en kendt ugebladsjournalist fik en lagkage i hovedet på et vist tidspunkt. Der har været adskillige situationer og er det stadig væk, hvor vi synes, at måske specielt ugepressen optræder på en måde, som er udtryk for en utidig indblanding i folks privatliv og også imod deres ønsker.

Men det er nu engang det, der følger med, at vi har en presse, som i langt overvejende grad er privatkapitalistisk ejet. Det er profitten, der tæller. Det er sensationer, der skal til, mere end det er saglig nyhedsformidling, og det medfører altså, at vi får den række af vildskud i pressen.

Jeg vil gerne understrege, som det vel er velkendt her i tinget, at kommunisterne er svorne modstandere af en indskrænkning i ytringsfriheden. Derfor kan vi heller ikke tiltræde det af kristeligt folkeparti fremsatte forslag. Det ville få en række urimelige konsekvenser. Nogle af dem er der allerede pegt på. Jeg skal pege på nogle stykker mere. Det ville f. eks. betyde, at forældre, der mishandler deres børn, ikke kunne omtales i pressen, at det ikke måtte komme til offentlighedens kendskab, at der er folketingsmedlemmer, der snyder i skat, at det, som hr. Bonde Nielsen laver af transaktioner, også skulle være skjult, og for at tage ekstreme eksempler, at en bolighaj som Donatzsky skulle været fredet i offentligheden. Det kan vi absolut ikke acceptere.

Vi er tilhængere af en udvidelse af ytringsfriheden, ikke en indskrænkning. De vildskud, der er, erkender vi, og de må bekæmpes. Det kunne lade sig gøre ved en stramning af de frivillige presseetiske ordninger, man har, men vi tvivler som sagt på, at det under de nuværende ejendomsforhold inden for pressen kan lade sig gøre. Selv under de omstændigheder mener vi imidlertid, at vi må leve med de vildskud, der er. Vi må afvise forslaget.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg var såmænd ved at blive helt betænkelig og tro, at hr. Freddy Madsen ville støtte dette lovforslag, der efter vor opfattelse begrænser ytringsfriheden, før kommunisterne fik magten i Danmark. Men han kom da i land og gik imod det.